

Messenger / Posel,
socha ze sympozia
v Rawabi, Palestina 2014

Pavel Doskočil se narodil v roce 1968 v Hradci Králové, vystudoval matematicko-fyzikální obor na Gymnáziu Boženy Němcové, aby nadále pokračoval v sochařské dráze. Prošel Střední kamenosochařskou školou v Hořicích, absolvoval pražskou Akademii

výtvarných umění. Studoval v ateliéru sochařství K. Nepraše a v ateliéru intermediální tvorby M. Knížáka, po té odjel na stáž do německého Kielu, kde sochařství vyučoval J. Koblasa. Věnuje se volné sochařské tvorbě, architektuře výstav, performanci, restaurování, kurátorské a pedagogické činnosti a práci do architektury. Byl pedagogem prostorové tvorby a kreslení na UHK, zabýval se pracovní terapií v nemocnici v Jičíně. Od roku 2010 byl kurátorem WalkThruGallery v podchodu v Hradci Králové. Je zakládajícím členem hudebně-performančního tělesa Piano.

SAMO MLUVY PAVEL DOSKOČIL

Židovský dvojdomek,
Havlíčková 806, www.spokul.cz
otevřeno středa 14–17,
sobota a neděle 10–12 a 14–17
nebo na objednání v Turistickém
informačním centru, náměstí Míru 288,
583 03 Heřmanův Městec

Text Martina Vítková
Grafická úprava Petr Scháněl
Foto archiv autora
Vydal SPOKUL HM, p.o. 2017

SAMO MLUVY PAVEL DOSKOČIL

25. 2. – 2. 4. 2017

Biedermeier, 2006
Zámek Pardubice

Kam kráčí současné sochařství?

Možná jsme svědky labutí písně disciplíny, která doprovázela člověka mnoho tisíciletí. Od věstonické venuše, přes egyptské kolosy, Feidia, Michelangela až k Rodinovi a Giacomettimu sochařství používalo trvalé materiály – kost, kámen, bronz, dřevo, aby do nich uložilo vzkaz určený věčnosti. Jenže naše doba neví, co je věčnost, žijeme v aktualitách ze sekundy na sekundu a práce se sochařským materiálem přece jen trvá příliš dlouho na to, aby se přizpůsobila módám a střídajícím se politickým reprezentacím. Umělcům zbývají už jen samomluvy, vytvářejí depozity myšlenek, jimž jsme nedovolili se ujmout ve veřejném prostoru.

Pavel Doskočil pracuje s prostorem a využívá k tomu dostupné materiály, dřevo, smetákové tyče, černou gumu, plasty a přírodní prvky. Objekty sestavuje na dlouhých stolech do řad neboli vět, které doplňuje nástěnnou či stropní instalací. Výpovědí je celý prostor, nejen jednotlivé artefakty. Neobvyklým sochařským tématem je krajina. Autor obkružuje podél výstavního prostoru horizont z přírodního dřeva. Na různě zvlněné lince

Z výstavy Sochy a objekty,
Galerie moderního umění
v Hradci Králové, 2003

probíhají běžné krajinné děje i nečekané podivnosti. V posledních letech se vrací k nejpůvodnějšímu tématu sochařství, jímž je socha, figura, která vypovídá o člověku.

Pro výstavu v Heřmanově Městci se sochař inspiroval postavou Atlanta, který podpírá svět. Atlas je tím, kdo se odvažuje trpět, je tím, kdo na šíji nese nebeskou klenbu. Titán Atlas byl Prométheův bratr, pojmenoval oceán i bájnou zemi. Atlanti patří k velkým sochařským tématům. Svalnaté postavy či polopostavy od Brauna a Brokoffa drží na pražských palácích portály nebo celou zeměkouli, obdivují nebo kritizují je všichni adepti sochařství.

Umělci si často vybírali legendární hrdiny trpitele, aby demonstrovali svou oběť umění. Bohumil Kubišta zobrazuje sám sebe jako Svatého Šebestiána, Jan Zrzavý maluje Ukřižovaného Ježíše, objevuje se i Herkules vymetající Augiášovy chlévy, spoutaný Prometheus, Marat ve vaně a Orfeus v podsvětí. Zvoleným úkolem Pavla Doskočila je unést a udržet umění vlastní silou, ustát protivenství a předat dál náklad nesnížený o žádný důležitý rozměr. Atlantovým břemenem je celý svět, je to sloup, podpírající postava. Sochařství dvacátého století

Z výstavy Zdanie stojace i zdanie wiszące
/ Věta stojící a věta visící,
Galerie Biala, Lublin, Polsko 2009

Paneka a panáček, 2005,
z festivalu Art Black Pardubice 2006, dnes umístěny
v areálu Chemicko-technologické fakulty v Pardubicích

zná jeden ikonický pilíř: Brancusiho Nekonečný sloup. Třicet metrů oceli pyramidově hranatých krychliček symbolizuje nekonečnou oběť rumunských vojáků a sahá až do nebe, protože podle starobylého myšlení je země zdravá, jen když má přímé spojení do nebe.

Atlas metaforicky podpírá samo sochařství, možná by se bez něj už dávno zhroutilo do šera legend. Atlantem je také sám sochař, který propojuje podlahu a strop, zemi a nebe. A drží na zádech celý náklad toho, co činí sochařství sochařstvím: skulptivní a plastické principy, hmotu a odhmotnění, tvarovou redukci a světelnost, modelaci, konstrukci a recyklaci, pohyb a stabilitu, lehkost a tíži, měřítko, sokl, funkci, pomník, státní objednávky, volné umění... Aniž by se prakticky o okolí z toho veřejnost zajímala...

Martina Vítková